

CLARISSA

Carlos Be

PRIMER INTENT DE SUÏCIDI

Un banc en un parc

i una creu blava al cel.

No hi ha res anecdòtic en això que explico. I sang... d'on?

Gotes al terra, entre els meus genolls. El nas, sagno pel nas. ¿Quan he començat a sagnar? (*Treu un mocador de paper de la bossa.*) La meva mare hi posava vinagre, la molt bèstia. (*Es tapa el nas amb el mocador de paper.*) Em dic Clarissa. Clarissa, com ella. Una nena s'atura davant del banc i m'assenyala amb el dit.

—Cocaïnòmana!

—La mare que et va parir!

La nena esclata a plorar, ràpid, Clarissa, fot el camp d'aquí, li he fotut un cop amb la bossa, sense voler, us ho prometo, ha estat sense voler, però s'ho mereixia, penseu el que vulgueu però s'ho mereixia. (*Tira el mocador de paper a terra.*) Jo no tinc nens ni els vull, però si cal fotre una bufetada a temps, doncs educo, m'és igual de qui sigui el nen. Em pregunto d'on treuen aquestes coses, tot el dia enganxats a la pantalla... A mi em fa por acostar-me a aquests aparells, és un estat tan semblant a... Sabeu els llums aquells de les discoteques, aquells que fan pampallugues sense parar? Estroboscòpics es diuen, llums que pampalluguegen sense parar i, de sobte, la realitat.

(*Es tira una rebeca a l'espatlla.*) El color blau sempre m'ha agradat. Em queda bé, ho noto i es nota. Encara faig goig. No us n'enriueu! Conec un parell o tres de veïns que encara em fan miradetes. També hi ha un infermer a la residència del meu pare però ja se sap, no hi ha res a fer amb els infermers, així que em conformo amb els veïns del barri. A mi sempre m'han agradat joves, més joves que jo, sempre he estat una mica *asalta cunas*... fins que t'afartes de llevar-te pixada. Estar Clarissa o set tempta-ves fallides de suïcidi de Carlos Be
6sola i sentir-se bé és un plus a la meva edat.

M'aturo davant del metro de Ventura Rodríguez. (*Es posa una mà al pit.*)

Palpitacions. Palpitacions no, si us plau, no pateixo del cor. ¿Alguna vegada heu sentit ganes de cridar a la boca del metro? (*Un corrent d'aire sacseja els seus cabells i la Clarissa s*

!arrauleix a l'interior de la rebeca.) Pensareu que estic boja. Ni de broma.

Estic molt centrada, tan centrada com qualsevol de vosaltres. Perdó, com la majoria de vosaltres, que avui en dia no es pot posar la mà al foc per ningú. És la primera vegada que em passa, us ho juro, això de les palpitations, és la primera vegada, deuen ser els nervis. Millor tornar caminant. Trigaré una hora però em ve de gust. Passejar. Els plàtans deixen anar moltíssim pol·len, aquest borriçol que vola i no fa més que fotre. Jo no sóc al·lèrgica però tinc un al·lèrgic a casa i és insuportable mirar la tele amb ell quan li sobrevé l'atac. Al principi entendreix i ha de despertar l'instint maternal a qui en tingui, però amb els anys acaba per perdre tot l'encant. Com tot, vaja. No sé a què ve tot això i tampoc he entès mai a qui li importa que li expliquin aquestes xorrades, ara mateix l'única cosa que vull és treure'm les sabates, tinc els peus destrossats, veig les butllofes des d'aquí. Alguns ja ho haureu deduït però per als qui no, us ajudaré. El meu marit és al·lèrgic al pol·len i sí, estic casada. Ell té cinc anys menys que jo, per als que heu estat més atents. Es diu Adrián i no sé què més explicar-vos. Bé, que té una amant. La meua millor amiga. Adriana. Adrián i Adriana. Sembla un acudit dolent, oi? Perquè aquest mal acudit és el meu destí, i qui sóc jo per a desafiar el destí.

M!aturo a la farmàcia, el colpotrofí, l'hidracare i moltes tiretes, mai no he comprat tantes tiretes, crec que me les emporto totes, ah, «I una caixa d'això, si us plau». La farmacèutica em mira.

—Des de quan prens això, Clarissa?

—No és per a mi.

—La recepta és al teu nom, Clarissa.

—Dóna-m'ho i punt.

Surto de la farmàcia amb els peus escorxats, aguantaré el dolor fins a casa, total, allà es dissoldrà amb tot el que hi ha: amb tot el dolor que tinc a casa. Molts de Clarissa o set tempta-ves fallides de suïcidi de Carlos Be Pàgina

7vosaltres deveu haver sentit el conte de la pesseta, el cavall i la poma. Sabeu de què us parlo, oi?

La porta s'obre,

una glorada com

la del metro, l'aire tebi

i el terror. Entro a la sala descalça.

El balcó obert i mirate'l aquí, dret. L!Adrián. Em costa tant no pensar en l!Adriana quan dic Adrián.

—Adrián... Sé que tens una amant. Et demano, si us plau, que te'n vagis amb ella una temporada fins que no resolgui què fer amb la meva vida.

—No me n'aniré amb ella.

—Com?

—Que no m'aniré amb ella.

—Doncs vés-te'n amb qui vulguis., però vés-te'n!

(*Calma, Clarissa, calma.*) L!Adrián prepara una petita maleta i se'n va.

—Clarissa...

—Que te'n vagis! (*Calma...*) Fins que no resolgui què fer amb la meva vida...

Quan surti per la porta, ja!,

compto

fins a cent.

Un, dos, tres...

Clarissa o set tempta-ves fallides de suïcidi de Carlos Be Pàgina

8fins a cent.

Set, vuit, nou... No arribo mai a cent...

Vint-i-cinc, vint-i-sis, vint-i-set...

No arribo a cent, vint-i-vuit, agafo corredissa i vint-i-nou, em tiro pel balcó.

M'estampo contra el sostre d'una furgoneta.

Visc en un primer.